

איך מעלים אפריקאנדרים לארץ ישראל והיכן כובשים הבורגנים שממה חלוצית

הפרחת שממה מלוחה

לא הרחק ממפעל האשלג, במקום שנחל ציין משתפך לתוך ערבת סדום מלאת היבשות והצמחייה הסבוכה, ובחברתם הלילית האצילה של קאראקאלי, חזירי בר, ארני בות, שועלים, תנים, נחשים, חתולי ביצה, ועכברי מליחה שקצה זנבם נתון בכפתור שעיר דוגמת זנבי האריות, עמד, כשהוא שוען בכתפו האחת על גבעת חול מלוח — מחנה קרונות.

המחנה, שנראה היה למרחוק כמחנה של צוענים, מורכב היה מארבעה קרונות, מיכל מים, סככה בלתי מקורה ועדר כלבים זועמים חורצי לשון, שהיו נובחים כמשרי

בעת ובחנו בעיני זכוכית עצובות ענני זבובים ולהקות ברחש שזמומו בחלל.

מפריחי שממה מחוסרי עבודה

אף אחד כבר לא זכר מי הגה את הרעיון לראשונה. נכון הוא, שכיבוש הש"ממה זה לא פנטזי חדש, אבל מיהו שגילה את השממה הזו דחקא, שממה שאין בה לא עמודי חשמל, לא קיוסקים, לא מים שתיים ולא טלפון? כששאלתי את עמירם, לא זכיתי לתשובה ובמקום זה הפליט לעבר יענקל: "תגיד לו אתה, יענקל!" — למה שאני אגיד לו? היקשה יענקל, "אני כבר לא זוכר. תגיד לו אתה!" וכך התחסדו שני העננים המקצועיים האלה ולא נותרה לי ברירה אלא לשחזר את תולדות החוויה,

איוה צרות יש כשצריכים להביא בהמות. אבל דחקא זה עבר יותר בשלום ממה שחשבו ומחוץ לפרה אחת שנפלה ממנוף ושברה רגל, בזמן שהסעינו אותה בנמל ביירה, במוזאמביק, לא היו אסונות נוספים; וברגע שהובא הבקר, 125 ראש בסך הכל, עמדה החחה על הרגליים.

חיי כרב שר רועה פרות

אם חיים של בקר זה דבר קשה, אז אתם כבר יכולים לתאר לעצמכם שחיו של בוקר מה הם, ואני כבר לא מדבר על זה שצריכים לקום כל יום בשעה ארבע וחצי בבוקר. רק בגלל זה לבד הייתי מוותר על כל הטובות של כיבוש השממה. הצרה

פרא. אינני יודע מה ידוע לכם בפסיכולוגיה של פרות, אך עובדה היא שעדר פראי זה כה קסם לפרות נאות-הכיר שכן היו הולכות ומצטרפות אליו אחת אחת ויחד היו מתפרעים שלוחי רסן ומופקרים, כמו חבורה של טדי בוים.

מאז שנכנס העדר הירדני הפראי לסדר היום, לא ניתנה לחברי החחה אפילו מנוחה של רגע. היו יוצאים לשמירה ולמארבים ומנסים נואשות להחזיר את הפרות ששרכו דרכיהן למוטב וזה לא תמיד היה קל, מפני שהשטח הוא שטח הפקר והבקר הפראי זריז כשד משחת. רגע הוא פה ועד שמגיעים אליו הוא כבר שם, וכשמשיגים אותו לבסוף הוא קופץ מיד לעבר השני של הגבול, ואחרי לך וסכן את כל העולם בסיכסוך מדיני חמור ובמלחמת עולם שלי שית בגלל פרה עלובה אחת.

מלכודות ריקות ושוטרי תנועה

בינתיים חולף הזמן ועדר האפריקאנדרא התרגל, קצת מתוך אהבה וקצת מתוך איך ברירה, לביתו החדש, מפני שהגביהו את הגדר, וכשפחתו הצרות עם בני הבקר, נשאר זמן פנוי לכבוש שממות נוספות. השממה הנוספת הראשונה שהתחילו לכבוש היו כמה דונמים קרקע, שנטעו אותם בתמר רים ועצי פרי סובטרופיים וקצת ירק נסיוני. למרות הנבואות השחורות, הצליתו באופן יוצא מן הכלל והפריכו את נבואות הפסימיסטים, שאמרו, שרק גרעיני חמניות ובוטנים מלוחים יצמחו במקום הזה.

בינתיים, עד שאני שומע את הסיפורים ורושם אותם, והלילה ירד וגדודי יתושים עלו עלינו והיינו צריכים לעשות הפסקה בשביל להתגרד. הגירוד הזכיר פתאום לי יענקל שהגיע הזמן לסגור את משאבת המים ולבדוק את המלכודות אם לא נחטפ בהם איוה קאראקאלי או דורבן, ואם לא נתפס, כדאי אולי לצאת לצייד ולתפוס, מפני שאם בא אורח כזה מוכבד למקום כזה נידה, כדאי כבר לתת לו קצת פרוטאנים לאכול.

אכפנו את הגיפ, והתחלנו לרדת בתוך החושך של הלילה לתוך ערוצו של נחל ציין, כשיענקול נוהג במהירות מטורפת וללא כל הקפדה על חוקי זהירות מיני מאלים. עוקף העצים מימין ומשמאל בלי להוציא ידים ואילו היה שם שוטר תנועה יכול היה להעשיר את קופת האוצר ב"מאתיים קסוות לכל הפחות. יתכן שמצחקי לזכר במקום הזה על טראפיקים ועל חוקי תנועה, אך מכיון שלא פגשנו כל ציד בדרך וכל המלכודות היו ריקות, אין לי דבר אחר להפנות אליו את תשומת לב הציבור.

עכשיו, אחרי שכבר גמרתי לתאר לכם את החיים בסוף העולם, בחתה הבודדת של נאות-הכיר, אני נזכרתי פתאום ששכחתי לספר לכם את הדבר הכי חשוב: שכחתי לספר לכם מהו מפעל חלוצי זה, שבא לי הפריח שממות, להציל את המולדת, ולהי קים ישוב חרש במקום שיש בו רק לטאות והיפושיות, ואם שכחתי אז אולי אתם תנחשו האם הוא קיבוץ, קבוצה, מושב, קואופרטיב, נח"ל?

אני לא רוצה למתוח אתכם יותר מדי, אבל חתה נאות-הכיר היא בסך הכל מפעל קאפיטאליסטי של בעלי מניות, בהון הש"קעה של 43,000 ל"י וכפלים מזה חובות. ואתה לך והוצא מזה מוטר השכל!

כה אמר טוסבראהינדי

אפשר לרמות הרבה אנשים במשך זמן קצר, אפשר לרמות מעט אנשים במשך זמן רב ואפשר גם לרמות הרבה אנשים במשך הרבה זמן, אם יש מספיק סבלנות.

כך נראית חוות "נאות-הכיר" בעין בלתי-מוזוינת, על גבול הגבעות המלוחות וערבת סדום.

העיקרית מתחילה כשהפרה לא מסתכלת היטב על סימני הגבול ומסתננת לה לי ירדן, כשבראשה הקטן עצורים המון סודות בטחוניים. כשעבר העדר את הגבול בפעם הראשונה, והתחיל ללכת בכיוון רבת-עמון, עמדו הבוקרים על הגבעה הסמוכה כש"עיניהם זולגות דמעות ופיהם אומר קריש, מפני שעד שמוציאים את חברי ועדת שבי תת הנושק ומחזירים את הבהמות המטומות, מצטטק העדר לכדי שלישי או רבע. אבל מה פתאום קרה הנס והבהמות התחילו לחזור ועד היום אף אחד איננו יודע מדוע, מפני שרוב שמחה, שכחו באותו רגע לשאול אותן.

חכמים מרוב נסיון, התחילו חברי נאות-הכיר לגדר את שטח המרעה בגדר. תקעו עמודים ומתחו חיל בגובה של מטר, כמו שמותחים גדר לפני פרות. אבל התברר שהאפריקאנדרא אינן פרות רגילות, אלא פרות אולימפיות, המדלגות על גובה של מטר ללא קושי מפני שאצלן במולדת, פרה שלא יודעת לרוץ מהר ולקפוץ גבוה, לא עוברת את הבחינה אצל האריה או הפנתר. בד בבד עם בעיית הגדר, הופיעה גם מכה חדשה שלא כתובה בתורה, בצורת עדר ירדני ללא בעלים שהיה משוטט בערבת סדום, עזוב, חופשי לנפשו והפך להיות

הידועה בציבור בשם חחת נאות-הכיר, מפי שמועה ומסיפורי-הבדים. הסיפור מתחיל בזה שהימים הטובים, בהם היו הנגב והערבה גן עדן נסיוני ל"מפריחי שממה, חלפו מאז פלשו לשם כבישי האספלט, וגלגלי מכוניות העסקים החלו לנוע עליהם. עובדה זו הטילה מרה שחורה בכמה מן החברה, שראו בערבות הלים או בשיחי המלוח לא מודלים יפים לצילומי נוף צבעוניים, אלא אתגר שכאילו אמרו: "נראה מה תוכל לעשות ממני, אם יש לך דם!" ואלה, כשנפגשו, החלו לתנות את צרותיהם זה בפני זה, עד שלקחו את הדברים ברצינות.

לקחו את הדברים ברצינות, אבל ערבת המלח צחקה להם בפנים. איפה ימצאו חיה משועת שאוכלת עשב מלוח ולא יורקת אותו מיד עם "טפו!" מה כבר אפשר לגדל על מים מלוחים, מחוץ לדגים מלר חים, שממילא מייבאים אותם מנורבגיה בחצי המחיר? תצחקו, תצחקו, אבל בסוף באמת מצאו חיה המוכנה לאכול עשב מלוח לתיאבון וזו מין בהמה אפריקאית מסוג הבקר, שקוראים לו אפריקאנדרא. עכשיו היו צריכים להביא את האפריקאנדרא לארץ-ישראל. אתם, שאתם כבר יודעים איוה צרות יש עד שמביאים יהודים לארץ-ישראל, אתם כבר יכולים לתאר לעצמכם

געים. קול נביחת הכלבים הוציא מתוך אשגבי הקרונות הצרים ראשים מקורוליים, שהיו מציצים על הבאים — זאת אומרת, אנחנו — בסקרנות, וברגע שעצרנו בצל הסככה חסרת הגג, יצאה לקראתנו נערה שחומה, נאת גח, במכנסית-תנועות-נערק"צ רים, שחצתה את החצר ברגליים יחפות, שהשאירו עקבות רכים בחול. הנערה שאלה אותנו בחשדנות, את מי אנחנו מחפשים, ולא נרגעה, עד שלא אמרנו לה, שאנו מחפשים את עמירם ואז הוסיפה אותנו לשבת על מיטות השדה הקרועות בצל צוק סלע תלול, ושאלה אם נסכים להתכבד בכוס תה.

עד שהנערה הולכת להכין את התה, אני מסתכל סביבי. המקום, הנראה במבט ראשון כאילו נמצא בסוף העולם, באמת נמצא בסוף העולם. אפשר לראות, אפילו בעין בלתי מוויינת, את הסימנים הקלושים של תל הגבול הירדני. ברגע זה הפסקתי להס"תלע בקו הגבול כי כמה מן הכלבים, שלא היו קשורים, התקרבו להריח אותנו כשהם ממשכיכים לרטון בועם ולחרוק שיניים. עשיתי את עצמי שאיני שם לב אליהם. כי כך לימדו אותי בבית הספר. העפתי את מבטי כביכול לעבר המכלאה שעדר בקר גדול נח בתוכה והסתכלתי על הי פרות החומות והעגלות שהעלו גרה מרר